

# El president, el ministre i el delegat



Oriol DOMINGO

**J**ordi Pujol vol veure Felipe González. El president de la Generalitat desitja tenir una àmplia conversa amb el president del govern central. Li ha escrit una segona carta demanant-li una entrevista. L'ha escrita una vegada ha culminat tot el procés post-electoral, inclòs haver estat rebut en llarga audiència pel rei.

Ja hi hagué una primera carta en aquest mateix sentit. Fou escrita el 7 de maig, i no va ser contestada. Llavors encara no s'havia plantejat el cas de la querella de Banca Catalana.

Ara, a finals de juny, Pujol insisteix que vol parlar amb González dels mateixos temes dels quals

volia parlar a començament de maig, però afegint-hi una nova qüestió: les relacions entre ambdós governs, relacions deteriorades per la polititzada querella del «cas catalana».

Relacions entre el govern de González i de Pujol a part, allò que es vol plantejar ara és textualment això: «el fons de la qüestió és aquest: ¿realment quina classe d'autonomia hi haurà a Espanya? ¿Quina serà l'autonomia catalana? La personalitat diferenciada de Catalunya dins Espanya, ¿com quedarà finalment reconeguda? I, evidentment, ¿com pot Catalunya incrementar la seva aportació a la tasca comuna espanyola?» Això és el que literalment és escrit, traduït ací al català, en la carta que Pujol va enviar el 7 de maig a González. I aquesta cita respon a l'esperit de la darrera carta que des de la Generalitat s'ha enviat a la Moncloa.

Però tot té com a context l'especialíssim moment de les relacions entre Madrid i Barcelona. Les circumstàncies que rodejaren la presa de possessió de Pujol en són prou reveladores.

Pujol féu un discurs que tingué tres eixos ben clars. Primer: reclamar una autonomia real, com a factor necessari per a enfortir la identitat del poble de Catalunya, sense interpretacions disminuïdes d'aquesta autonomia. Segon: confirmació de les aportacions que Catalunya fa i pot fer a la resta d'Espanya, com ara l'opció per

una societat civil forta, la vocació europea i euro-peista, la difusió de l'autonomisme com a element alliberador d'energies creadores i d'estímul modernitzadors de tot el país. Tercer: oferiment de



**Les circumstàncies que rodejaren la presa de possessió de Pujol són prou reveladores**

col·laboració amb el govern central, de diàleg, obertura, de mútua comprensió. A més, en el seu discurs, Pujol es va referir críticament als qui tenen un concepte centralista i patrimonial d'Espanya,

als qui de dins o de fora de Catalunya atempten contra la il·lusió, l'esperança dels ciutadans.

El ministre d'Administració Territorial, Tomás de la Quadra, va declarar que no compartia les paraules del president de Catalunya.

No és sorprenent la incapacitat de comprensió d'aquest senyor. És lògic que el ministre de la LOAPA no compregui un missatge autonomista exigent. Al cap i la fi, la LOAPA fou un míssil llençat contra el cor mateix de l'autonomisme.

El que fins a cert punt resulta sorprenent és que un català que no va dir ni piu contra la LOAPA ara s'hagi decidit a parlar despectivament contra el discurs del president, emprant un llenguatge encara més dur que el ministre. Aquest és el cas del delegat del govern central a Catalunya, Francesc Martí Jusmet. El delegat ha arribat a dir d'aquest discurs que «insultà primer i oferí després; el diàleg és més una mofa que una altra cosa». La Generalitat no ha considerat necessari respondre el delegat.

Així trobem les coses. Malgrat tot, les relacions institucionals s'han de salvar. I, així, el conseller de Governació, Macià Alavedra, s'ha reunit amb De la Quadra per parlar del projecte de llei de Bases de Règim Local, que és una qüestió decisiva per a l'Estat de les autonomies. I el conseller d'Ensenyament, Joan Guitart, s'ha reunit amb el ministre J. M. Maravall per parlar de qüestions educatives; la conversa ha estat qualificada de cordial i feta amb voluntat d'entesa. I Felipe González ha dit en una entrevista concedida a TV-3 que les relacions amb la Generalitat són magnífiques.